

Хоръ

Доста, доста, лудо-младо,
Яха коня,
Коня яха, лудо-младо,
Вятъръ гони —
Знойно пладне по беленки!

Доста, доста, лудо-младо,
Моми любии,
Моми любии, лудо-младо,
Време губи —
Тъмни ноци по седенки!

Сладката песенъ ощъ не изпели
И се открехна тихомъ вратата, —
Шарена плоска вниса момата,
За песнопойци въ жадъ прималнели.

Редомъ по редомъ тя ги обхожда,
Съ блага имъ дума плоска подава, —
Дружки съ шеговенъ усмехъ задява,
Предъ момци никомъ очи привожда.

Смяхъ и глъчъ. Съ честити дари
Момъка имъ пошъ подава...
И честитенъе запяватъ
На момата коледари.

Първа зареда

Подранило утромъ, вечеръ не захожда
Ясно слънце, спряно грее та прегаря;
Грижна майка равни двори се разхожда
И на свойго сина тихомъ отговаря:

«Слънце, рожбо мила, що ти грижа падна
На душа, на сърце, та се тѣй забрави?
Време е усилно и пора е страдна,
А ти не захождашъ! — Та какво направи